

Το αμάρτημα του Stan Grant στη χώρα της συγγνώμης

Γράφει ο Σπύρος Παπαστεφάνου

Το λευκό χρώμα του δέρματός δεν έχει να κάνει με τους ανθρώπους και μόνο.

Εκπροσωπεί κάτι πολύ περισσότερο. Ένα αξιακό δεδομένο. Μία αναγκαία και ικανή συνθήκη επιβολής μίας οργανωτικής δομής και τάξης πραγμάτων. Είναι ένα απόσπασμα από το βιβλίο του δημοσιογράφου Stan Grant “The Queen is dead” που παρουσίασε πρόσφατα στην διάρκεια της εβδομάδας Αυστραλών συγγραφέων στο Σίδνεϊ.

Για να είμαστε ειλικρινείς στις γραμμές του βιβλίου του διαχωρίζει ευθής εξ αρχής τον ρόλο του θεσμού της μοναρχίας και ότι αυτό σημαίνει για τον ίδιο και τους προγόνους του, με εκείνο της Ελισάβετ ως άτομο. Λυπάμαι, αναφέρει, για την απώλειά της αλλά αποδοκιμάζω απερίφραστα τον θεσμό που υπηρετούσε.

Αυτή την γνώμη υποστήριξε και κατά την διάρκεια της ζωντανής τηλεοπτικής κάλυψης, της στέψης του Βασιλιά Καρόλου III από το ABC.

Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της ανέχειας των μέσων κοινωνικής και όχι μόνο δικτύωσης, απέναντι του.

Η πρόσφατη απόφαση του καταξιωμένου δημοσιογράφου με καταβολές από τις φυλές Wiradjuri-Dharrawal-Kamilaroi να αποχωρήσει από τα τηλεοπτικά πάνελ εκπομπών του εθνικού τηλεοπτικού καναλιού ABC, αποτέλεσε αιτία για μία ακόμη αυτοκριτική του δημοσίου φορέα ενημέρωσης για την στάση του απέναντι σε θέματα φυλετικών διακρίσεων και ρατσισμού.

Η ειδοποιός διαφορά στην προκειμένη των περιπτώσεων ήταν ότι ο Stan Grant δεν είναι ένας οποιοσδήποτε επιτυχημένος δημοσιογράφος. Ήταν η εξαίρεση, μέχρι πρότινος τουλάχιστον, η προσωπικότητα που κατέφερε να επιβιώσει σε ένα άκρως ανταγωνιστικό (και όχι μόνο) εργασιακό περιβάλλον, υπερασπίζοντας με παρρησία τα δικαιώματα των Αβοριγίνων προγόνων του σε κάθε ευκαιρία.

Ένας άβολος δημοσιογράφος που δεν μπορούσαν να ελέγξουν, αυτό ήταν σαφές.

Αυτό που μένει, δυστυχώς, μετά τον δραματικό επίλογο αποχώρησής του από τις οθόνες μας στο τέλος της δημοσιογραφικής εκπομπής Q&A, είναι η ιδρωμένη λευκή πετσέτα πάνω στο ρίγκ της μάχης για μία αξιοπρεπή αντιμετώπιση των αβοριγίνων και των απογόνων τους.

Η ειρωνία της τύχης. Αυτή την εβδομάδα ξεκινάει η μάχη επιχειρημάτων από τα δύο σώματα του Ομοσπονδιακού Κοινοβουλίου της Αυστραλίας, που θα καταλήξει στο τέλος του χρόνου στο δημοψήφισμα για το Voice of first nation.

Αν προσωπικότητες σαν τον Stan Grant, τροποντινά untouchable, παραδέχονται την ήττα τους από τα trolls με τόσο οδυνηρό τρόπο, σημαίνει ότι υπάρχει πολύς ακόμη δρόμος που πρέπει να διανύσουμε, για το πώς και βάση ποιων αξιακών δεδομένων εκτιμούμε ο ένας τον άλλον.

Η χώρα της συγγνώμης.

Δεν μπορούσαμε προστατεύσουμε αυτόν και την οικογένειά του από τις απθείς και συνεχόμενες ρατσιστικές επιθέσεις, ομο-

λόγησε διευθυντικό στέλεχος του ABC. Θα έπρεπε να κάνουμε πολλά περισσότερα.

Ώρες ώρες πιστεύω ότι ο ρατσισμός στην αυστραλιανή κοινωνία είναι σαν ένα σημάδι στο πρόσωπο που φέρει το βρέφος από την γέννησή του. Με το που μεγαλώνει, προσπαθεί να το καλύψει με διάφορους ευφάνταστους τρόπους του make up. Αλλά είναι εκεί under the skin.

Ένα μήνα πριν, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ ελληνο-αυστραλών συγγραφέων, οργανώθηκε μία πολύ ενδιαφέρουσα ανοικτή συζήτηση με την συμμετοχή επιφανών συγγραφέων, δημοσιογράφων και ακαδημαϊκών με ελληνικές καταβολές με τον συντονισμό της Ελένης Βατσοκοπούλου.

Το θέμα της συζήτησης, Are we white enough;

Όλοι ανεξαιρέτως οι συμμετέχοντες του πάνελ αντιμετώπισαν το ερώτημα με μία δόση ειρωνίας και αυτοσαρκασμού.

Τι θα πει white enough.

White enough από ποιους;

60 χρόνια μετά την άφιξη του πρώτου έλληνα μετανάστη στην Αυστραλία, η δεύτερη γενιά ελληνο-αυστραλών δεν αισθάνεται την ανάγκη να απολογηθεί σε κανένα και για τίποτε για την καταγωγή και την ταυτότητά της.

Αλλά κακά τα ψέμματα αν μετά από τόσες δεκαετίες συζητάμε ακόμα, έστω και με αυτόν τον τρόπο, την πιθανότητα το χρώμα του δέρματός μας να αποτελεί παράγοντα αποδοχής μίας κατα τα άλλα, ανέκτικης και φιλελεύθερης κοινωνίας, σημαίνει ότι κάποιοι υπέσπασαν πολλά.

Αν προσωπικότητες σαν τον Stan Grant, τροποντινά untouchable, παραδέχονται την ήττα τους από τα trolls με τόσο οδυνηρό τρόπο, σημαίνει ότι υπάρχει πολύς ακόμη δρόμος που πρέπει να διανύσουμε